

Hodnocení diplomové práce: Max Máslo

Budu se snažit vyhnout se stylu „co kdyby“, ale bude to těžké, protože Max měl po ty roky studia od nás v podstatě stále jedno zadání: kreslit, prokreslit se někam, ukreslit nás, dýchat kreslením, kreslit v jednom tahu, vůbec z kreslení neodcházet.

I když bylo od začátku celkem jasné, že jeho oborem bude spíš umělecký aktivizmus než plození artefaktů, my jsme se zajímali, dokud to šlo, přednostně o Maxovu kresbu.

V kresbě měl občas „světlo“! Sice zahuhlané, ale bylo tam. (Budu mít problém jednoznačně říct, co tím světlem míním. Jistě je to nějaký šťastný poměr mezi masivností kreslené linie a úlohou bílého prostoru, tedy bílého papíru, v nejbližším sousedství čáry.)

Připadalo nám skoro až romantické představovat si Maxe, jak vystřihne studii figury (tedy ne jenom ony svoje klasické motivy) jednoduše tlustou fixou – s ohledem na anatomii kresby, a ne figury! – jak si Max objevuje, co na tom lze studovat, a jak tím mimoděk bourá osvědčené akademické samozřejmosti.

(Tím se rozhodně nemyslelo, že by měl rozvíjet něco jako tzv. experimentální kresbu! – spíš to znamenalo bláhovou naději, že si Max vlastní vytrvalou zažranou prací vytrucuje ono světlo kresby či „svatost“ kresby natrvalo.)

Dost o tom, co se nestalo.

V druhém ročníku vytvořil Výstavu Sylvy Máslové, tedy film a výstavu uměleckých děl své babičky. Stala se z toho monumentální, hluboce citová, nepředpojatá, mnohvrstevnatá krásná věc. Předjíkala dnešní uměleckou péči o přehlížené projevy. Postmoderní sentiment té výstavy v Galerii AVU byl uvěřitelný mj. i díky kontrastu s Maxovým uměleckým názorem, pocházejícím z málem opačného světa než babiččino tvoření.

V Maxově světě je podvratnost přirozeně kladná a nesmiřitelnost proti oficialitě je měřítkem poctivosti – proto jsem oceňoval, kdykoli Max ty hranice překonal hledáním univerzálnějších pozitiv (jako třeba když přišel v třetáku s pojmem přátelství). Přál bych si ale, kdyby podvratnost byla v Maxových věcech zakódovaná ještě o nějaký level hlouběji, ideálně přímo v jejich jádru. Politické umění jinak lehce končí v pouhé stranickosti, přijímá stejné vady jako sama politika, zejména smrtící dělení na my a oni.

Ve čtvrtém ročníku si Max pořídil karusel na sítotisk, i když bohužel spíš jen za účelem produkce triček. Ve stejné době se objevila taky idea „vězení pro umělce“ – to zůstalo koncepčně/konceptuálně nevyvinuté, nejlepší z toho byl název.

Ale v pátém roce přišla karmická spravedlnost, a Max byl regulérně zaměstnán na FaVU, kde učil grafické techniky (!). Nevím ani jak dlouho přesně. Odjel pak na

stáž do Kodaně, četl tam se skupinou teoretické texty, a poté už zavládl na světě Covid 19.

Diplomní projekt se během diplomového ročníku transformoval postupně vždy do něčeho úplně jiného, až se ustálil na instalaci ze 4+1 videoprojekcí. Čtveřice obrazovek ukazuje archivy, pátá obrazovka je kromě druhých dvou videí záznamem performance ze 17. listopadu, kde Max se skupinkou dalších umělců v převlečení za komunistické policajty vyvolávají při vzpomínkové akci nepokoje. Tam se teprve do instalace dostává divákovi příležitost ke ztotožnění se, nechat se vtáhnout do věci.

Hodnocení: 2

Prof. Vladimír Kokolia, vedoucí pedagog Grafiky 2

1. září 2021